

forsøge at tale sig til Rette, saaledes som jeg har ment at have talt mig til Rette indenfor Ministeriet.

Det er mig ikke tilstrækkeligt, som det ærede Medlem fra Svendborg sagde, at der er en Mulighed for at gennemføre det ene Forslag. Jeg vil gøre opmærksom paa, at to store Partier her i Tinget — og det vejer dog noget til — har erklæret sig villige til at tage Ejendoms-skyldlovsforslaget i den foreliggende Form. Vi kalder jo Flertallet i Folketinget for Folketinget; Folketinget har altsaa erklæret sig villigt dertil, og det maa dog gøre Indtryk paa en saa god Demokrat som det ærede Medlem for Randers Amts 6te Valgkreds og vel ogsaa noget paa det konservative Folkeparti, som nu med Hensyn til Navnet — jeg tror nærmest kun med Hensyn til Navnet — nærmer sig mere til Demokratiet end tidligere. Jeg er, som sagt, villig til Forhandling, men i den Forhandling maa alting tages med. Jeg kunde ogsaa være villig til Forhandling om de Spørgsmaal, det ærede Medlem fra Æbeltoft har draget frem, men for de to Afgifter, det ærede Medlem talte om, tror jeg ikke, der er noget virkeligt Grundlag. At der overhovedet er Mulighed for en Forhøjelse af Afgiften paa Vin og Spiritus, har jeg straks sagt. I Øjeblikket anser jeg det imidlertid ikke for rigtigt at komme ind paa en almindelig Forhandling om en Toldrevision, men jeg skal være villig til at drøfte Sagen videre i et Udvalg.

Formanden: Folketingsmanden for Københavns 2den Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Ivar Berendsen: Det var ikke mig, der rejste Spørgsmaalet om Forhøjelse af Taksterne for Statens Befordringsmidler. Det var det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard), som ved det, han kaldte det bredere Grundlag for den ekstraordinære Beskatning, ogsaa nævnedes disse Afgifter. (N. Neergaard: Nej.) Beror dette paa en Misforstaaelse? (N. Neergaard: Jeg fralagde mig udtrykkeligt, at det var Beskatning.) I saa Tilfælde vil jeg sige, at havde jeg været klar over det, havde jeg overhovedet ikke taget det Spørgsmaal op, thi det, jeg vilde bemærke nu, var just det, at under de ekstraordinære Forhold er der aldeles ikke Tvivl om, at en saadan Takstforhøjelse vilde betyde forhøjede Forbrugsafgifter, det vil sige Forbrugspriser paa de allernødvendigste Forbrugsartikler,

og at det Tilskud — som jeg selvfølgelig er enig med det ærede Medlem i, at Statskassen yder til disse Driftsformaal, derved at Statsbanerne ikke forrenter sig i Øjeblikket —, at det Tilskud i langt væsentligere Grad end under normale Forhold gives i direkte Skat af de velsituerede i Samfundet. Men jeg har altsaa svævet i en Misforstaaelse med Hensyn til, hvad det ærede Medlem sagde. Men saa forstaar jeg ganske vist ikke, hvad det ærede Medlem har ment med, at den højtærede Finansministers Grundlag for de ekstraordinære Skatter har været for spinkelt, hvis det ikke var, at disse Skatter ogsaa skulde regnes med, naar vi skulde gøre Grundlaget bredere.

Formanden: Folketingsmanden for Frederiksborg Amts 2den Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Moesgaard-Kjeldsen: Det ærede Medlem fra Fuglebjerg (Martin Hansen) var meget misfornøjet med mine Udtalelser i Gaar. Jeg forstod ikke rigtig, hvad Aarsagen dertil var; det maa vistnok bero paa en Misforstaaelse. Jeg deler nemlig ganske det ærede Medlems Betragtning, at Ejendomsskylden vanskelig kan betragtes som en Formueskat. Det er ganske rigtigt, at en Mand godt kan eje en Ejendom til 30,000 Kr. og skyldes omtrent alle Pengene bort. Men jeg vil føje til, at naar han har ejet en Ejendom i Perioden fra 1902—03 til Dato, har han ikke ejet den ret længe, før han har tjent Penge paa den. Vi har nemlig haft en uafbrudt Stigning i Ejendomspriserne, som jeg paaviste i Gaar, fra 1910 til 1912 paa 40 pCt. og fra 1912 til Dato paa 10 til 15 pCt. Altsaa vil vedkommende ret hurtigt have faaet Mulighed for at tilegne sig den Skatteevne, hvormod Talen er i Øjeblikket. Jeg begrundet heller ikke Ejendomsskylden ved Hensynet til den Betalingsevne, der bunder i Formuen, men ved Henvisning til dette simple, som ogsaa var Grundlaget for Hartkornsskatten, at den, der lægger Beslag paa en større eller mindre Del af Fædrelandets Jord, har lagt Beslag paa et Værksted, hvis Størrelse han i Virkeligheden skylder at betale en større eller mindre Afgift for til den øvrige Del af Samfundet, som ikke har sat sig i Besiddelse af en Del af dette Værksted. Dette er altsaa min Begrundelse af Ejendomsskylden, og det var, som sagt, ogsaa den, som de gamle Hartkornsskatter hvilede paa; og jeg tilføjer, at den ligger ogsaa i den Omstændighed, at man kræver,